“Danas nisam ni s kim pričao
i nitko nije pričao sa mnom.
Jesam li umro ? ”

(Tony , beskućnik iz Dublina , umro prije 3 godine, slob . pr .)

Prošli mjesec dok sam jedan vikend bila u Cambridgeu , otišla sam s prijateljicom u njenu crkvu. Često nedjeljom idem u dvije crkve – katoličku i protestantsku. Iako sam katolik, idem na mala hodočašća po crkvama jer vjerujem da to na mali način doprinosi jedinstvu. Vikend u Cambridgeu nije bio iznimka, tim vise što i moja prijateljica, iako protestant, često ide na misu. U njenoj crkvi sam srela čovjeka kojeg sam dan prije upoznala upavši u neku crkvu u centru tražeći mjesto za molitvu. Tako smo nakon službe popričale s njim, i ispostavilo se da je bio u Hrvatskoj. Još se sjećam njegove opaske: ‘Ali nažalost nismo sreli kršćane u Hrvatkoj , samo katolike'. (!) Dalo mi je to misliti, i shvatila sam da nije poanta sretnemo li kršćane (ili one koje mi tako zovemo) na našim putovanjima, već sretnemo li Krista. On se skriva svugdje. A ponekad se i ne skriva, samo zavisi imamo li ‘oči' da ga prepoznamo.

Baš sam o tome razmišljala kad sam ovu nedjelju išla na gospel misu koju vode isusovci u Dublinu . Putem sam vidjela beskućnike. Teško ih je ne uočiti jer Dublin je pun beskućnika, mladih i starih. Svatko od njih ima svoju priču. Uznemiravajuće je vidjeti ljude koji nemaju dom. Krist je u njima skriven, uvjerena sam u to. Ponekad bih zastala i popričala s nekim od njih, ponekad bih samo prošla tiho ih blagoslivljajući . Ne volim kad samo prođem, iako često to učinim. Svjesna njihove prisutnosti u našoj sredini sam ušla u crkvu. Prva pjesma, You could be so many people (mogao bi biti bilo tko). Počinje misa.

Gerry koji je vodio misu potakao nas je da budemo obazrivi na Isusovu prisutnost tijekom mise. U meni je bio osjećaj nade i zahvalnosti za sve sto se u mome životu događa, te pitanje kako da ljubim Isusa više svojim životom. Odjednom, usred Gerryjeve propovijedi se javio glas s kraja crkve. ‘ Ja osjećam toliku bol, i sâm sam. Nemam nikoga da je samnom nosi. Ja sam beskućnik.' Gerry je kratko popričao s njim, te je onda pozvao sve nas da u tišini razmišljamo što nam Bog želi osobno reći. Zbor je počeo pjevati, muzika je polako prekrila glas čovjeka koji je i dalje nešto govorio. Njegov glas meni je bio glas Krista u potrebi. Nisam mogla sjediti. Izišla sam van popričati s Anthonyjem (to mu je bilo ime). Plakao je, i tražio me cigaretu. Nepušač bas i nije najbolji izvor cigareta! Pitala sam želi li da se pomolim za njega. Nije htio. Samo je htio cigaretu. Mags i Paddy su nam se pridružili te smo mu nabavili cigaretu od nekog tipa koji je bio u prol azu. Onda je Anthony Paddyja pitao svakakve pitalice, između ostalog i matematičke

(srećom da mene to nije pitao!). Iz crkve se čula pjesma Svet, svet, svet…Bog u tri osobe - sveto Trojstvo.

Na tren sam se požalila vratit u crkvu, susresti se Kristom u euharistiji. Da, znala sam da je On prisutan i u ovom čovjeku, no nisam vise bila potrebna vani. Otišla sam unutra. U euharistijskoj tišini nakon pričesti molila sam za Anthonyja , i sve u sličnim situacijama. Vjerujem u snagu molitve. Krist je živ i Njegova ljubav može mijenjati našu stvarnost. Mags je Anthonyju dala podatke gdje može tražiti pomoć. Neke od tih mjesta je čini se već i znao. Nemam neki mudar zaključak ove priče. Jedino sad još vise znam da se Krist skriva u svima nama. Nemojmo Ga odustati tražiti, ne bismo li mu dopustili da On nas nađe. Krist nas želi voljeti, i biti voljen. Nažalost, trebamo i biti oprezni jer ima onih koji lažima iskorištavaju ljude. Krist i njihovu realnost može preobraziti, samo kad bi mu dopustili. Budimo otvoreni Kristu u svakoj situaciji, no ne i naivni.

‘Krist danas ima samo tvoje tijelo.
Nema ruku, nema nogu doli tvojih.
Tvoje su oči kojima On danas
gleda sa suosjećanjem na ovaj svijet.
Krist nema drugog tijela na svijetu sada nego tvog .'

(Tereza Avilska , slob . pr .)

Shvatimo Kristov poziv ozbiljno, i dopustimo Mu da otkupi nasu stvarnost.